

Вікторія Анатоліївна Логвиненко: «Викладати — це моє»

Your explanation was as clear as glass — із вдячністю написала доцент кафедри анатомії Вікторії Анатоліївни Логвиненко одна з її іноземних студенток. У бібліографії викладачки понад 50 методичних рекомендацій та навчальних посібників, за якими студенти успішно опановують анатомію вже майже 30 років.

Вікторія Анатоліївна погодилась побесідувати з кореспонденткою «ММ» про життя та улюблену роботу.

Чому і як Ви вирішили стати ЛІКАРЕМ?

Я вирішила стати лікарем як за порадою батьків, так і за власним переконанням — я розуміла, що це одна з найкращих професій для жінок.

Моя мама працювала у Вінницькому медичному тоді ще інституті, викладала німецьку мову. Взагалі у батьків дуже цікава історія життя: під час Другої Світової війни мама потрапила до Німеччини як оstarбайтер, вона працювала у німецькій родині, й там вивчила мову. Після перемоги її залишили працювати у радянській комендатурі перекладачем, тож на Україну вона повернулася вже у 1947 р.

Батьки мої познайомились у Німеччині: тато був військовим льотчиком, його збили, потрапив у полон, був в Освенцимі. Після війни продовжувати військову справу йому не дозволили через полон — такі тоді були часи.

Він закінчив технікум, працював на заводі, мав справді золоті руки: міг і взуття зашити, і телевізор налагодити, і годинник відремонтувати, і меблі зробити. А мама викладала у школі, потім у педагогічному інституті, потім у нашому, медичному.

Я закінчила школу із золотою медаллю, тож при вступі в інститут мені довелося скласти тільки іспит з фізики. Інститут теж закінчила з відзнакою.

Якими Вам запам'ятались СТУДЕНТСЬКІ РОКИ?

Мені дуже подобалось вчитись. Анатомію у нас викладала доцент Терентьева Галина Володимирівна, вона була дуже вимоглива. На початку мені не все вдавалось, а я дуже хотіла правильно відповідати. Тож багато часу проводила в навчальних класах, де вивчала матеріал, використовуючи препарати.

У нас була дуже хороша група. Ми завжди збиралися і займалися разом. У групі загалом всі були старші за мене, майже всі хлопці були після армії, після училища. Ми весело проводили вільний час: їздили

в Умань, ходили в походи. Щороку їздили у вересні до колгоспу збирати яблука. Більшість одногрупників стали успішними лікарями різних профілів.

І зараз, вже скільки років минуло, а ми спілкуємось, підтримуємо один одного. Востаннє планували зустрітись у 2022 році, але почалась війна. У мене дуже теплі спогади про мою групу та про студентські роки, тому що все було дуже цікаво.

Як склалося ВАШЕ ПРОФЕСІЙНЕ ЖИТТЯ?

По закінченні інституту я сім років працювала в обласному онкодиспансері анестезіологом. Робота була цікава, відповідальна, але я розуміла, що це не зовсім моє.

Одного разу я випадково зустріла свою викладачку Терентьеву Галину Володимирівну, і вона запропонувала мені посаду на кафедрі анатомії людини, яку на той час очолював Роменський Олег Юрійович. Я дуже зраділа, бо завжди мріяла про викладацьку роботу.

У мене на той час вже народилася друга дитина, якраз їй виповнився рік. Спочатку я працювала старшим лаборантом, але мене долучили до викладацького процесу.

Я дуже вдячна Галині Володимирівні, яка мене в усьому підтримувала. Дуже вдячна професорці Фоминій Людмилі Василівні й доценту Гриценку Сергію Івановичу. Вони дуже добре препарували навчальні препарати, я вчилася у них, і вони мені дуже допомагали у цьому плані. Мені відразу дали викладати студентам і першого, й другого курсів. Звичайно, було важко, та все ж таки я впоралася.

Ви були однією з перших, хто викладав у ВНМУ англійською?

Я закінчила Вінницьку школу № 1. В першій школі було поглиблене вивчення англійської мови. І я завжди мріяла розмовляти англійською.

Коли постало питання, що до нас можуть приїхати студенти вчитися англійською мовою, я попросила завідувача кафедри — ним тоді був

професор Шапаренко Павло Пилипович — направити мене на курси англійської мови.

Тоді мені вже було 47 років. На курси направили багато викладачів, але якось вони розбіглися, а я залишилась. І от треба нам починати навчання, а у нас не було ніяких підручників.

Користуватися іноземними підручниками було неможливо. В Європі та Америці по-іншому викладають анатомію. Вони вивчають за ділянками тіла, а ми вивчаємо за системами. Отже, нам довелося самим створювати навчальні матеріали з нуля. Я сиділа всю ніч, писала методичні розробки, потім роздруковувала на принтері й роздавала студентам.

Зараз ми вже видали багато методичних розробок, але й ті, перші, досі актуальні, бо я намагалась писати дуже конкретно й зрозуміло. Студентам подобається.

Одна зі студенток навіть написала мені англійською жартівливий вірш про те, як завдяки нашим заняттям поступово вивчала анатомію, як її улюбленою з систем тіла стала нервова, а вишенькою на торті навчання — сенсорна.

Багато іноземних студентів, які закінчили наш університет, успішно працюють лікарями в своїх країнах. І мені дуже приємно, що деякі з них продовжують спілкуватися зі мною, вітають зі святами, переживають, як ми тут зараз живемо й працюємо у воєнний час.

ОКРІМ ВИКЛАДАЦЬКОЇ, ВИ ЗАЙМАЛИСЬ І НАУКОВОЮ РОБОТОЮ...

Так, причому тему кандидатської дисертації я вибрала сама. Мені запропонували тему, але вона мені вдалась не дуже цікавою.

Продовження на 8-й стор.

Вікторія Анатоліївна Логвиненко: «Викладати — це моє»

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Якраз тоді я поїхала до родичів в Москву, там у бібліотеці натрапила на статтю про курчат: якщо вирощувати їх при температурі нижчій, ніж рекомендовано для нормального розвитку, курчата виростають дистрофічними, але зі збільшеним серцем. Ця тема мене дуже зацікавила. Коли повернулась до Вінниці, взяла щурят, яких щойно відлучили від самки, і вирощувала їх в холодному приміщенні. Вони, так само як курчата, виростили з гіпертрофованим серцем. Крім того у цих щурят було виявлено інтенсивний ріст серцевих судин.

Потім вичитала, що у людей, які живуть довгий час на півночі, також розвивається гіпертрофія серця. Той же самий механізм запускається при низькому атмосферному тиску, тобто в горах. Пацієнтам після пересадки серця рекомендують реабілітуватися в гірській місцевості, тому що там інтенсивно розвиваються судини серця.

Професор Олег Юрійович Роменський зробив мені протекцію у професора гістології з Ростова-на-Дону, Петра Андрійовича Хлопоніна. Він

допоміг мені дослідити й описати мікропрепарати експериментальних щурів під електронним мікроскопом. Так я написала дисертацію.

На жаль, тоді помер мій безпосередній науковий керівник професор Олег Юрійович Роменський, і до захисту мене готував професор Борис Йосипович Коган. Він схвалив мою роботу: сказав, що дисертація дуже цікава, має практичне значення. Захищалась я у Сімферополі.

Ваш стаж викладача вже перевищує 40 років. Це та робота, у якій Ви знайшли себе?

Так, я дуже задоволена своєю роботою. Бути вчителем, викладачем — це справді моє. Я люблю студентів, люблю сам викладацький процес. Люблю підвищувати кваліфікацію: віднедавна викладаю вибіркову дисципліну «Особливості будови тіла людини у віковому аспекті» українською та англійською мовами та курс ембріології англійською мовою.

Це також зовсім нові предмети, книжок немає то ми знову розробляємо методичні рекомендації для студентів, і ця робота мені теж до

душі. Весь час дізнаєшся щось нове, спілкуєшся зі студентами й сама почувашся молодшою.

Ще мені дуже пощастило з колективом. На кафедрі панує атмосфера взаємоповаги, взаєморозуміння та підтримки один одного. Керує кафедрою молодий, але дуже досвідчений та інтелігентний професор Віталій Олександрович Тихолаз. Співробітники вміють не тільки добре працювати, але й весело відпочивати. Ми збираємося разом, щоб святкувати і традиційні свята, й закінчення семестрів, виїжджаємо на природу.

У мене щаслива сім'я, маю двох розумних і турботливих доньок. Вони обидві теж медики, одна вже захистила дисертацію, працює доцентом та завучем клінічної кафедри нашого університету, друга якраз готується до захисту дисертації. Маю двох онуків, які також подають надії в навчанні.

Вважаю, що моє життя вдалося, бо маю чудову родину, улюблену роботу в гарному колективі. Тільки мрію про можливість ще якомога довше працювати, бо є сили, ідеї та бажання.